

Kniha Daniel — číslo třicet jedna

Americké varování: Význam Danielova výkladu pro dnešek

Jeff Pippenger

2023-12-26

Nápis na zdi a Danielův výklad Belšasarovi představují závěrečný výrok proti jak odpadlému republikánskému rohu, tak odpadlému protestantskému rohu Spojených států. Počáteční dějiny jak otců zakladatelů Spojených států, tak průkopníků adventismu jsou jasně zaznamenány, avšak poučení a varování v nich obsažená byla po „čtyři generace“ odložena stranou. Belšasar tuto pravdu dokonale představuje.

Není nutné vymezovat přesně určité časové období, abychom určili, co představuje jedno pokolení, neboť Boží slovo nikdy neselhává a výslovně praví, že ve čtvrtém pokolení Bůh uzavírá knihy národů, které se vzbouřily proti Jeho zjevené vůli.

I mluvil Bůh všechna tato slova, řka: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiných bohů přede mnou. Neučiníš si rytiny ani jakékoli podoby toho, co jest nahoře na nebi, ani toho, co jest dole na zemi, ani toho, co jest ve vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit; neboť já, Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivě milující, navštěvující nepravost otců na dětech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mne nenávidí, a prokazující milosrdenství tisícům těch, kteří mne milují a zachovávají má přikázání. Exodus 20,1.

V posledním pokolení, a tedy v prorockém „čtvrtém pokolení“ starověkého Izraele, jak Jan Křtitel, tak Kristus označili ono pokolení za pokolení zmijí.

Plemeno zmijí, jak můžete mluvit dobré věci, když jste zlí? Neboť z hojnosti srdce mluví ústa. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré věci, ale zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé věci. Pravím vám však, že z každého neužitečného slova, které lidé promluví, budou skládat počet v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov budeš odsouzen. Matouš 12,34–37.

V poslední generaci šelmy ze země mluví jako drak (zmije). Od roku 1863 až do nedělního zákona se republikánský roh odvrátil od Ústavy Spojených států. Požehnání, která Bůh národu udělil, odvrátila srdce občanů i vůdců od jejich odpovědnosti chránit zásady, jež zrodily bohatství a blahobyt, kterým se naučili těšit, a zapomněli na pohnutku, která vedla otcové zakladatele při vytváření posvátného dokumentu, jenž zrodil bohatství a blahobyt, jimž se poté nechali svést. Nejenže zapomněli na účel posvátného dokumentu, ale zapomněli také na svou odpovědnost zachovávat zásady obsažené v tomto dokumentu.

Od roku 1863 až do nedělního zákona se pravý protestantský roh (adventismus) odvrátil od svých základních pravd, které Bůh ustanovil skrze službu Williama Millera. Požehnání, která Bůh adventismu udělil, odvrátila srdce občanů i vůdců od jejich odpovědnosti chránit zásady, jež zrodily duchovní bohatství, kterému začali požívat, a oni zapomněli na záměr průkopníků při

vytváření poselství znázorněného na dvou posvátných tabulích, které bylo určeno k upevnění prorockého bohatství, jež měli střežit a hlásat.

Když Hospodin vstoupil na hoře Sinaj do smlouvy se starověkým Izraelem, dal dvě posvátné desky obsahující svých deset zákonů, které měly být symbolem Jeho smluvního vztahu s Jeho lidem. Když ustanovil výroční svátky, nařídil, aby o Letnicích byla přinesena oběť dvou chlebů, které měly být pozdviženy. Oběť pozdvihování těchto dvou chlebů byla jedinou obětí ve svatyni, při jejíž přípravě měl být přidán kvas (symbol lidského hříchu, zlovolnosti, ničemnosti a pokrytectví).

Vaše vychloubání není dobré. Což nevíte, že trochu kvasu prokvasí celé těsto? Vyčistěte tedy starý kvas, abyste byli novým těstem, jakož jste nekvašení. Vždyť i Kristus, náš velikonoční Beránek, byl za nás obětován. Proto slavme svátek ne se starým kvasem, ani s kvasem zloby a nepravosti, ale s přesnými chleby upřímnosti a pravdy. 1 Korinským 5,6–8.

Mezitím, když se shromáždil nesčíslný zástup lidu, takže šlapali jeden po druhém, začal především říkat svým učedníkům: Varujte se kvasu farizeů, jímž je pokrytectví. Lukáš 12,1.

Dva chlebové bochníky, které byly pozvedány jako oběť pozdvihování, byly symbolem korouhve sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří, ačkoli byli hříšníci, mocí Boží odstranili svůj kvas zlovolnosti, nepravosti a pokrytectví. Kvas, který byl v bochnících, představoval lidi (hříšníky), kteří přemohli hřích skrze proces očišťování, znázorněný tím, že byli „pečení“ ohněm pece posla smlouvy v třetí kapitole Malachiáše. Bochníky také představovaly „chléb nebeský“, neboť když byly obětovány, měly být jako oběť pozdvihování pozvedány k nebi.

O Letnicích, když nastalo naplnění předobrazu dvou chlebů, které byly po léta obětovány při svátku Letnic, začali Kristovi učedníci dílo povolávání jiné skupiny (druhého chleba) z pohanského světa. Poté tu měly být dva chleby, oba očištěné od hříchu (kvasu).

Dvě desky Desatera se staly symbolem smluvního vztahu starověkého Izraele a dva pohyblivé chleby představují smluvní vztah s ranou křesťanskou církví. Na počátku dějin zemské šelmy byly dány dvě posvátné desky Abakukovy jako symbol smluvního vztahu novodobého Izraele, pravého protestantského rohu, právě tak jako byla posvátná Ústava dána republikánskému rohu. Pán nyní povolává sto čtyřicet čtyři tisíc, aby povstali jako mocné vojsko, a až tak učiní, budou pozdviženi jako oběť pohyblivá (prapor), když budou vrženi do pece rozpálené sedmkrát více.

Tento prapor představuje zákon Deseti přikázání; představuje také ty, kdo krácejí v ohnivé peci a po jejich boku je živý Chléb z nebe, a rovněž ty, kdo zastávají základní učení znázorněná na dvou posvátných deskách Habakukových. Všechny tyto symboly jsou obsaženy ve dvou svědcích v 11. kapitole Zjevení.

Belšasarův soud představuje svědectví proti oběma rohům zemské šelmy. V době onoho soudu byla jedna žena (církev), která chápala, že jediným mužem v království, jenž mohl rozpoznat a vyložit nápis, byl Daniel.

A slyšel jsem o tobě, že dovedeš podávat výklady a rozřešovat nesnáze; nyní tedy, můžeš-li přečíst ten nápis a oznámit mi jeho výklad, budeš oděn šarlatem, na svém hrdle budeš mít zlatý

řetěz a budeš třetím vládcem v království. Tu Daniel odpověděl a řekl před králem: Tvé dary at' zůstanou tobě a své odměny dej jinému; nicméně ten nápis králi přečtu a oznámím mu jeho výklad.

Ó králi, Nejvyšší Bůh dal Nebúkadnesarovi, tvému otci, království, velikost, slávu a čest. A pro tu velikost, kterou mu dal, se před ním třásl i báli všichni lidé, národy i jazyky: koho chtěl, toho zabíjel; koho chtěl, toho nechával naživu; koho chtěl, toho povyšoval; a koho chtěl, toho ponižoval. Ale když se jeho srdce povýšilo a jeho duch zatvrdil v pýše, byl sesazen ze svého královského trůnu a jeho sláva mu byla odňata. Byl vyhnán od synů lidských; jeho srdce bylo učiněno podobným zvířatům a jeho příbytek byl s divokými osly; krmili jej trávou jako voly a jeho tělo bylo smáčeno nebeskou rosou, dokud nepoznal, že Nejvyšší Bůh panuje nad královstvím lidí a ustanovuje nad ním, koho chce.

A ty, jeho synu Belšazare, jsi neponížil své srdce, ačkoli jsi to všechno věděl. Nýbrž jsi se povýšil proti Pánu nebes; a nádoby jeho domu přinesli před tebe, a ty i tvoji velmoži, tvé ženy i tvé ženiny jste z nich pili víno; a chválil jsi bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné a kamenné, kteří nevidí ani neslyší ani nevědí. Ale Boha, v jehož ruce je tvůj dech a jemuž náležejí všechny tvé cesty, jsi neoslavil. Tehdy byla od něho poslána část ruky a toto písmo bylo napsáno. A toto je písmo, které bylo napsáno: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Toto pak jest výklad té věci: MENE: Bůh sečetl tvé království a učinil mu konec. TEKEL: Byl jsi zvážen na vahách a byl jsi shledán lehkým. PERES: Tvé království bylo rozděleno a dáno Médům a Peršanům.

Tu Bélšasar rozkázal, aby Daniela oblékli do šarlatu, aby mu na hrdlo zavěsili zlatý řetěz a aby o něm vyhlásili, že bude třetím vládcem v království. Té noci byl Bélšasar, král Chaldejců, zabit. A království přijal Méd Dareios ve věku asi dvaasedesáti let. Daniel 5,16–31.

Při nedělním zákoně ve Spojených státech bude kalich nepravosti i kalich zkušební doby naplněn pro národ i pro odpadlický republikánský roh a odpadlický protestantský roh, neboť Bůh „sečetl“ (šesté) „království a ukončil je“. Oba rohy i národ budou „zváženy na vahách“ (soudu probíhajícího ve svatyni) „a shledány nedostatečnými“. Spojené státy pak budou „rozděleny“, jak nastane občanská válka a despotismus, a poté budou dány sedmému a osmému království biblického proroctví.

„O Amorejcích Hospodin řekl: ‚Ve čtvrtém pokolení se sem navrátí, neboť nepravost Amorejců ještě nedosáhla plné míry.‘ Ačkoli tento národ vynikal svým modlářstvím a zkažeností, dosud ještě nenaplnil číši své nepravosti a Bůh nedal příkaz k jeho úplnému vyhlazení. Lid měl zřetelným způsobem spatřit zjevení božské moci, aby byl ponechán bez výmluvy. Soucitný Stvořitel byl ochoten snášet jejich nepravost až do čtvrtého pokolení. Pak, nebude-li patrná změna k lepšímu, měly na ně dopadnout jeho soudy.“

„Nekonečný stále s neomylnou přesností vede účet se všemi národy. Zatímco je jeho milosrdenství nabízeno ve výzvách k pokání, tento účet zůstane otevřen; avšak když čísla dosáhnou určité míry, kterou Bůh stanovil, započne služba jeho hněvu. Účet je uzavřen. Božská trpělivost končí. V jejich prospěch již není žádného dovolávání se milosrdenství.“

„Prorok, hledě skrze věky, měl tuto dobu postavenou před svým zrakem. Národy této doby byly příjemci bezpříkladných milostí. Dostalo se jim nejvybranějších nebeských požehnání, avšak proti nim jsou zaznamenány vzrůstající pýcha, lakota, modlářství, pohrdání Bohem a nízká nevďěčnost. Rychle uzavírají svůj účet s Bohem.“

„Avšak to, co mne naplňuje chvěním, je skutečnost, že ti, kteří měli největší světlo a výsady, se poskvřnili převládající nepravostí. Pod vlivem bezbožných kolem sebe mnozí, ano i z těch, kdo vyznávají pravdu, ochladli a jsou strháváni mocným proudem zla. Všeobecné opovržení, jež je vrháno na pravou zbožnost a svatost, vede ty, kdo se úzce nespojují s Bohem, k tomu, že ztrácejí úctu k Jeho zákonu. Kdyby následovali světlo a poslouchali pravdu ze srdce, tento svatý zákon by se jim jevil tím vzácnějším, čím více je takto znevažován a odkládán stranou. Jak se neúcta k Božímu zákonu stává zjevnější, tím zřetelnější je dělicí čára mezi těmi, kdo jej zachovávají, a světem. Láska k božským příkázáním u jedné skupiny roste právě tak, jak u druhé skupiny roste pohrdání jimi.“

„Krise se rychle blíží. Rychle narůstající čísla ukazují, že čas Božího navštívení již téměř nadešel. Ačkoli nerad trestá, přece bude trestat, a to rychle. Ti, kdo chodí ve světle, uvidí znamení přibližujícího se nebezpečí; nemají však v klidu a bez starosti sedět a očekávat zkázu, utěšující se přesvědčením, že Bůh v den navštívení ochrání svůj lid. Zdaleka ne. Měli by si uvědomit, že je jejich povinností usilovně pracovat na záchraně druhých a s pevnou vírou vzhlížet k Bohu o pomoc. „Mnoho zmůže vroucí modlitba spravedlivého.““

„Kvas zbožnosti zcela neztratil svou moc. V době, kdy bude nebezpečí a sklíčenost církve největší, bude malá skupina těch, kteří stojí ve světle, vzdychat a naříkat nad ohavnostmi, které se dějí v zemi. Avšak zvláště budou jejich modlitby vystupovat ve prospěch církve, protože její členové jednají podle způsobu světa.“

„Vroucí modlitby těchto několika věrných nebudou marné. Když Hospodin vyjde jako mstitel, přijde také jako ochránce všech těch, kteří zachovali víru v její čistotě a uchovali se neposkvřněnými od světa. Právě v tomto čase Bůh zaslíbil, že se zastane svých vyvolených, kteří k Němu volají dnem i nocí, ačkoli s nimi dlouho otálí.“

„Příkaz zní: ‚Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a označ znamením čela mužů, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, jež se v jeho středu páchají.‘ Tito vzdychající a naříkající hlásali slova života; kárali, radili a napomínali. Někteří z těch, kdo zneuctvovali Boha, činili pokání a pokořili svá srdce před Ním. Avšak Hospodinova sláva od Izraele odstoupila; ačkoli mnozí stále zachovávali formy náboženství, scházela jim Jeho moc i přítomnost.“ Testimonies, svazek 5, 208–210.

Ti, kdo jsou zastoupeni Danielem, jak stál před Belšazarem, kteří znají „Budoucnost Ameriky“, tehdy obdrží Danielův „šarlatový plášť“, „zlatý náhrdelník“ a bude o nich vyhlášeno, že jsou „třetím vládcem v království“. Šarlat je znamením a barvou prvorozených, kteří přijímají dvojnásobný podíl z Otcova dědictví, kteří jsou těch sto čtyřicet čtyři tisíc.

To jsou ti, kteří se neposkvřnili se ženami; neboť jsou panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. Zjevení 14,4.

Ze dvou chlebů, které jsou pozvedány jako korouhev, je to prvorozený (prvotiny), komu je na ruku přivázána šarlatová nit.

I stalo se, když rodila, že jedno vystrčilo ruku; i vzala porodní bába a uvázala na jeho ruku šarlatovou nit, řkouc: Tento vyšel první. Ale stalo se, když svou ruku zase vtáhl, hle, jeho bratr vyšel; i řekla: Jak ses prodrál? Toto prolomení buď na tobě; proto bylo nazváno jeho jméno Fáres. A potom vyšel jeho bratr, který měl na ruce šarlatovou nit; a jeho jméno bylo Zárach. Genesis 38:28–30.

První zmínka o „šarlatu“ v Písmu se objevuje tehdy, když „Zárach“, jenž je prvorozený a jehož jméno znamená „vycházející světlo“, vyšel jako první z dvojčat, jejichž otcem byl Juda. Matka, Tamar (která se vydávala za nevěstku), byla manželkou Judova zemřelého, bezbožného syna. Zárach, „vycházející světlo“, pocházel z pokolení Judova a na ruce měl šarlatovou nit. „Fáres“ znamená prorazit a představuje ty, kteří se odtrhnou od papežství a vyjdou z Babylóna během krize nedělního zákona.

„šarlatová šňůra“ byla také znamením, které ochránilo nevěstku z Jericha, když bylo město Jericho zničeno.

Hle, až vejdemo do země, přivaž tuto šňůru z šarlatové příze k oknu, jímž jsi nás spustila dolů; a shromáždí k sobě do domu svého otce, svou matku, své bratry i celý dům svého otce. I stane se, že kdokoli vyjde ze dveří tvého domu ven na ulici, jeho krev bude na jeho hlavě, a my budeme bez viny; ale kdokoli bude s tebou v domě, jeho krev bude na naší hlavě, jestliže na něj někdo vztáhne ruku. Jestliže však tuto naši věc prozradíš, budeme zproštěni přísahy, kterou jsi nás zavázala přísahat. I řekla: Podle vašich slov se tak staň. Potom je propustila, a oni odešli; a ona přivázala šarlatovou šňůru k oknu. Jozue 2,18–21.

Danielův šarlatový oděv ukazuje, že zde představuje sto čtyřicet čtyři tisíc, první ze dvou snopů pozdvihovaných jako oběť mávání. Jako bochníky chleba představují Chléb z nebe, jemuž byl ve veřejné síni na cestě ke ukřižování dán šarlatový plášť. V Belšacarově hodovní síni, která předobrazuje veřejnou síň, kde Ježíš obdržel šarlatový plášť, je tento plášť dáván těm, kdo rozumějí krizi, jež je bezprostředně před námi v „Budoucnosti pro Ameriku“.

Tu tedy vojáci místodržitelovi vzali Ježíše do soudní síně a shromáždili k němu celý oddíl vojska. I svlékli jej a oblékli mu šarlatový plášť. Matouš 27,27.28.

Roucho dané těm, kdo jsou zastoupeni Danielem, je Kristovým rouchem spravedlnosti, které je bílé.

Radujme se a veselme se a vzdejme mu čest; neboť přišla svatba Beránkova a jeho manželka se připravila. A jí bylo dáno, aby byla oděna v kment čistý a bílý; neboť ten kment jsou spravedlivé skutky svatých. Zjevení 19,7.8.

Roucha daná těm, kteří jsou představeni jako Daniel, je zároveň šarlatová i bílá, neboť jejich roucha byla vyprána valchárským louhem valcháře z Malachiáše, kapitoly třetí, když očišťuje syny Léviho.

Kdo však obstojí v den jeho příchodu? a kdo zůstane stát, až se ukáže? neboť je jako oheň taviče a jako louh běličův. I usedne jako tavič a čistí stříbra; a pročistí syny Léviho a přečistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu obět' ve spravedlnosti. Malachiáš 3,2.3.

Roucho je bílé, avšak jen proto, že bylo vypráno v šarlatové krvi Beránka.

A od Ježíše Krista, který je věrný svědek, prvorozený z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž si nás zamiloval a obmyl nás od našich hříchů svou vlastní krví a učinil nás králi a kněžími Bohu a svému Otci, jemu buď sláva i panství na věky věků. Amen. Zjevení 1,5.6.

První zmínka o zlatém řetězu se objevuje tehdy, když je Josef ustanoven do čela Egypta.

I řekl faraón Josefovi: Pohled', ustanovil jsem tě nad celou egyptskou zemí. A faraón snal svůj prsten z ruky a vložil jej na Josefovou ruku, oblékl ho do roucha z jemného lnu a vložil mu na šíji zlatý řetěz; a dal ho vozit na svém druhém voze a volali před ním: Klekněte! Tak jej ustanovil vládcem nad celou egyptskou zemí. A faraón snal svůj prsten z ruky a vložil jej na Josefovou ruku, oblékl ho do roucha z jemného lnu a vložil mu na šíji zlatý řetěz. Genesis 41:41–43.

Důvodem, proč byl Josef faraonem ustanoven vládcem nad Egyptem, bylo to, že Josef dokázal vyložit faraonův sen o „sedmi časech“ ve spojitosti se zhoubným zavanutím „východního větru“.

I řekl faraon Josefovi: Ve svém snu, hle, stál jsem na břehu řeky. A hle, z řeky vystoupilo sedm krav tučných a pěkného vzhledu a pásly se na lučině. A hle, po nich vystoupilo jiných sedm krav, bídných a velmi ošklivého vzhledu a hubených, jaké jsem pro jejich bídost neviděl v celé egyptské zemi. A ty hubené a ošklivého vzhledu krávy sežraly prvních sedm tučných krav. A když je sežraly, nebylo lze poznat, že je sežraly; ale byly stále ošklivého vzhledu jako na počátku. Tu jsem se probudil. A viděl jsem ve svém snu, a hle, sedm klasů vyrostlo na jednom stéble, plných a dobrých. A hle, sedm klasů uschlých, tenkých a spálených východním větrem vyrostlo po nich. A ty tenké klasy pohltily sedm dobrých klasů. A pověděl jsem to věštcům, ale nebyl nikdo, kdo by mi to vyložil. I řekl Josef faraonovi: Faraonův sen jest jeden; Bůh ukázal faraonovi, co hodlá učinit. Genesis 41,17–25.

Josef vyložil faraonův sen podle zásady „řádek za řádkem“, neboť nejprve faraóna upozornil, že oba sny jsou jeden. Poté vyložil slovo „sedm“, které bylo spojeno s „kravami“ a „klasy“, jako symboly. Slovo „sedm“ v tomto oddílu je totéž slovo, které je v Leviticus 26 přeloženo jako „sedmkrát“. Josef vyložil ono „sedm“ jako symbol sedmi let neboli dvou tisíc pěti set dvaceti dnů. Josef i Daniel oba vykládali symbol „sedmkrát“ z Leviticus 26.

Ve faraónově snu byl hlad způsoben tím, že klasy obilí byly „spáleny východním větrem“. Řádek za řádkem, jak to Josef přímo používá, „východní vítr“ označuje, že je to islám, kdo působí období hladu a hospodářského krachu, jež začíná tehdy, když jsou Josefovi a Danielovi dány zlaté náhrdelníky, představující vztyčení korouhve před světem (Josefovým Egyptem) a povolání jiného Božího stáda z (Danielova) Babylóna.

Dva rohy Spojených států jsou představovány všemi mocnostmi biblického proroctví, které jsou znázorněny jako dva národy. To by zahrnovalo Francii, která se prorocky skládá ze Sodomy a

Egypta, a Izrael, jenž se skládal ze severního a jižního království, a také Médsko-perskou říši. Dva rohy Médsko-perské říše v 8. kapitole knihy Daniel označují, že jeden z rohů království vystupuje naposledy.

I pozdvihl jsem své oči a viděl jsem, a hle, před řekou stál beran, který měl dva rohy; oba rohy byly vysoké, ale jeden byl vyšší než druhý, a ten vyšší vyrostl naposledy. Daniel 8,3.

Dva rohy Médo-Persie představují dva rohy zemské šelmy, a jeden z rohů zemské šelmy proto musí být vyšší a vyrůst jako poslední. V době konce roku 1798 započala vláda zemské šelmy a roh protestantismu byl prorokem Eliášem, představovaným Williamem Millerem, přiveden na horu Karmel. Mělo dojít ke střetu, který by zjevil rozdíl mezi pravým prorokem a falešným prorokem, což mělo být naplněno při zkoušce na hoře Karmel, jež probíhala od 11. srpna 1840 až do 22. října 1844.

Milleritský adventismus byl z prozřetelnosti označen za pravého proroka právě v té době, kdy se protestantské denominace Spojených států navrátily k papežskému Římu a staly se jeho dcerami. Roku 1863 se pravý protestantský roh milleritského adventismu navrátil do téhož společenství jako odpadlé protestantství tím, že se vrátil ke stejné zkažené metodě studia Bible jako odpadlé protestantství, když zahájili své postupné dílo odmítání Eliášova poselství. Ve stejném časovém období začala občanská válka ve Spojených státech. (Všimněte si, že když je Duch svatý odmítnut, ujímá se vlády jiný duch a výsledkem je vždy válka.) Národ byl tehdy doslova, politicky i prorocky rozdělen. Roh republikánství by od té chvíle byl ve stupňujícím se zápase mezi dvěma hlavními politickými stranami.

Od roku 1863, jakožto symbolu rozdělení, neboť tento rok tvořil samý střed občanské války mezi Severem a Jihem, vznikly dvě politické frakce rohu republikanismu a dvě frakce rohu protestantismu, které sestávaly z Demokratické a Republikánské strany a z odpadlých protestantů zachovávajících neděli a zachovávajících sobotu. Dvojí rozdělení každého z těchto rohů bylo ve dnech Kristových předobrazeno saduceji a farizeji. Jedna skupina zakládající zásady otevřeně odmítla a druhá se hlásila k tomu, že zakládající zásady podporuje, avšak nakonec je nahradila lidskými tradicemi a zvyklostmi.

Dne 11. září 2001 bylo prorocky zahájeno období zkoušky obrazu šelmy a svého vyvrcholení dosahuje při nedělním zákoně, neboli při Belšasarově opilecké hostině. Nedělní zákon je znamením, které dokládá, že spojení církve a státu je plně rozvinuto. V tom okamžiku se dva rohy odpadlého republikanismu a odpadlého protestantismu stávají jedním odpadlým rohem, a tehdy je Daniel ustanoven třetím rohem, neboli třetím vládcem, neboli pravým protestantským rohem, který vystupuje naposledy a je vyšší, neboť tehdy je vyzdvižen jako korouhev.

Josef a Daniel představují tutéž linii prorocství, neboť řádek za řádkem všichni proroci označují poslední dny. Oba rozpoznali „sedm časů“, když je spatřili. „Východní vítr“ islámu přichází pod hradbou, když Belšasarovi a faraonovi podávají svůj výklad toho, jaká je „Budoucnost Ameriky“. Jsou oděni do „šarlatového roucha“ Kristovy spravedlnosti, což je „bílé roucho“, takto učiněné krví Kristovou. Jsou vyzdviženi jako korouhev a představeni jako koruna nebo zlatý řetěz, když se stávají třetím vládcem, který vystupuje výše a vystupuje naposledy.

Budeme pokračovat Danielem, šestou kapitolou, v následujícím článku.

„Oné poslední noci šíleného bláznovství naplnili Bélšasar i jeho velmoži míru své viny i viny chaldejského království. Zadržující ruka Boží již nemohla déle odvracet hrozící zlo. Skrze rozmanité prozřetelnostní zásahy se je Bůh snažil naučit úctě k Jeho zákonu. ‚Léčili bychom Babylón,‘ prohlásil o těch, jejichž soud nyní dosahoval až k nebi, ‚ale není uzdraven.‘ Jeremjáš 51,9. Pro podivnou zvrácenost lidského srdce shledal Bůh nakonec za nutné vynést neodvolatelný rozsudek. Bélšasar měl padnout a jeho království mělo přejít do jiných rukou.“
Proroci a králové, 530.